

"הצמדה ראשונה"

כתבה: אירנה אור קונובלוב

תכנית רג"ב, שנה א'

שבוע ההצמדה הפדגוגית התחיל, לטעמי, בדרך לא טובה. בבוקר יום ראשון הגעתי לבית הספר לחוצה מאד, מפוחדת ואובדת עצות. היה יום גשום והשיעור הראשון שהיינו צריכים להעביר כבר התנהל בדרך אחרת מהמתוכנן בשל אילוצי מזג האוויר. שלוש כיתות צורפו יחד לשיעור אחד באולם קטן. הפעלתי את מירב היצירתיות, וכמובן נעזרתי בחבר שאיתו הייתי צריכה להעביר את השיעור הראשון. חשבנו על פעילויות מעניינות ולימדנו את השיעור בהצלחה. אולם, חוסר הבטחון שלי המשיך להעיק ולא נתן לי דרור לנשום חופשי ו"להתאפס על עצמי". את סוף היום הייתי צריכה לחתום בשיעור עם כיתה ה', ולפתע נפלה עליי המחשבה, שאין לי אפילו שמץ של מושג איך נראה ילד בגיל כזה, איך הוא מתנהל, מה הוא חושב. עמדתי במחסן, ניסיתי לאסוף את הציוד הדרוש לשיעור, ידיי רעדו, הקונוסים נפלו וכדורי הטניס התפזרו על הרצפה לרגליי. הרגשתי שמה שהתפזר על הרצפה, למעשה, זה הבטחון שלי. מחנק חסם את גרוני, לא יכולתי להוציא הגה מהפה ונתתי לרגליי, אחוזות פיק הברכיים, לשאת אותי החוצה מכתלי בית הספר 'יוחנני' בהרצליה. דהרתי ברכבי לבת ים, לביתי הקטן. לכשהגעתי, צללתי אל המיטה מתחת לכרית ואל הדמעות שפרצו מעיניי כמעין שאין בכוחו להתגבר על דבר. כך ביליתי כמה שעות, בהגיעי להחלטה לא לחזור להוראה לעולם, אפילו לא כהתנסות.

בינתיים, מעיין הדמעות יבש לו, וכמו תיבת נוח שצפה על מי המבול העז כשתם, הבזיקה מחשבה קטנה במוחי – אירנה, קומי. תכתבי מערך שיעור אחר, חדש, כזה שנראה לך טוב, עבור כיתה ב' שתפגשי מחר בבוקר. זאת כיתה ב', לא ה'. לאחר רגעים מספר של התלבטות, קמתי והתיישבתי אל שולחן הכתיבה. הדמעות חזרו, אבל לא נתתי להן הפעם להיות המסך המפריד. הן היו מסך, אבל כזה שאני יכולה לראות דרכו, אמנם בצורה מטושטשת, אבל יכולתי לראות. ולכתוב דרכו שני מערכי שיעור.

בעצם, למחרת כבר נתתי לעצמי הזדמנות. ומההזדמנות הזאת התחיל לצמוח לו שוב הבטחון. וגם הרצון לנסות, ללמוד, לתת לעצמי להיכשל אבל לא לתת לכשלון לשלוט בי. החלטתי לשלוט בחוסר

הצלחה ולהשתמש בה כחומר הדברה עבור צמיחה עצמית שתבוא מההתנסות זו בהוראה. ועם פעמים רבות יותר של התנסויות יבוא גם הידע מה לעשות ואיך לעשות טוב יותר. היום הקשה ביותר היה יום רביעי, בו לימדתי חמש שעות עם הפסקה אחת בלבד. ביום זה התמודדתי עם קשת רחבה של תופעות וילדים. בעיות משמעת חריפות, בגינן נאלצתי לעצור שיעור כל דקה ולהיות רס"ר בצה"ל, שיעורים שעברו על מי מנוחות, שיעורים שנאלצתי לשנות תוכן במהלך השיעור כדי לאתגר יותר את התלמידים, שיעורים שנאלצתי לשנות את מיקום השיעור וכתוצאה מכך גם את מערך השיעור. ילדים שנהנו, וראיתי זאת במו עיניי, ילדים שנגשו ואמרו לי שהם נהנו. הרגשות שפקדו אותי ביום זה היו גם הם קשת רחבה של כעס, רוגז, חשש, שביעות רצון, סיפוק, צחוק, גאווה, שמחה, הקלה. אבל לא היה רגע שבו הרגשתי תסכול או פחד. ומבחינתי זה הצעד וחצי קדימה שלי בתחום ההוראה.

להפתעתי, דווקא כיתות ו' ו-ה' היו הממושמות ביותר, בכל אופן, הם הפגינו בגרות יחסית והתנהגו כמבני עניין. כיתה ג' הייתה הכיתה הקשה ביותר בכל השבוע הזה.

כיתות א' וב' הן כשמים – כיתות א' וב' נדרשת עוד עבודה רבה איתם על חוקים בסיסיים. אין דבר, לוקח זמן להטמיע משמעת. תלמידי כיתה ד' היו החוויה המתוקה ביותר עבורי. זו גם הכיתה שנשאת איתי לשאר ימי ההוראה השנה. ולהפתעתי הרבה, גיליתי שאני מתחילה לחבב אותם מאד ולהקשר אליהם. זו תחושה מוזרה וחדשה בשבילי. מעולם לא חשתי חיבה יתרה כלפי ילד.

במהלך השיעור, עלה לפתע במוחי מן חזיון, ראיתי מול עיניי את בן הדוד שלי, בן גילי, שגדלתי איתו. בילינו המון יחד, כמעט כל יום בשבוע, עד שבגיל 11 המשפחה שלי עלתה לישראל. מאד אהבנו זה את זה ואת הבילויים המשותפים. ובשיעור פתאום ראיתי את כל הילדים בכיתה כ'בן דוד שלי ואני' באותם הגילאים, ונזכרתי בהרבה תחושות וחוויות שפקדו אותנו, שהתמודדנו איתן. ואיך שהוא התחבר לי הכל, כמו פאזל, ויכולתי לחוש אהבה גדולה כלפי הילדים האלה.

גם בתום יום ההוראה הזה בכיתי בבית. אבל מסיבה אחרת לגמרי. פתאום הבנתי, שקשה לי מאד, אבל אני יכולה. אני יכולה לעשות את זה רק בשביל לדעת ללמד וללמד טוב יותר מהתנסות להתנסות, מאהבה. הייתי עייפה מאד אבל שבעת רצון.

ביום חמישי הגעתי לבית הספר ולשיעור האחרון שנותר לי להעביר עם מטען של בטחון עצמי. לא אסתיר שרגע לפני שנכנסתי לכיתה לקחת את הילדים לשיעור חינוך גופני באולם, חשש קטן נקש באצבעו על כתפי מאחור. אבל אני באצבעי המונחת על שפתיים משורבבות לחשתי לו 'ששש...'

מגרש השדים והחששות.

והשיעור עבר בשלום. אפילו לא שמעתי את הצלצול הקורא לסיום השיעור.
ובסופו של דבר, אני עדיין חושבת שהוראה זה דבר קשה, אבל בהחלט שווה את המאמץ. אני לא
יודעת מה מקומי בעולם ההוראה ומה מקומי בעולם הגדול הזה כלל. ועם זאת, בדיעבד כשאני מסבה
את ראשי לאחור ומביטה על כל השבוע הזה בעיניים מצועפות בדמעות, אני מבינה שנותרתי עם
טעם של עוד. אבל אני אומרת את זה רק לבבואה שלי במראה. בינתיים.

16.1.2015